

Spørgsmaal lade de liage, det har Thinget Intet med at gjøre. De holde det helt udenfor Forhandlingerne, om det paagjældende Blad har udæffet og med Rette fortjent de Udtalelser, der ere faldne her i Thinget. Jeg kan forstaa og paafskønner den Stilling, som de Herrer saaledes have taget. Den er afgjørende, og det er det, som ogsaa i den offentlige Mening vil være det Afgjørende i denne Sag. Det vil ikke være en statsretlig Diskussion om § 57 eller om det Ene eller om det Andet, men det, om der her foreligger noget Uanstændigt, noget Skammelig. Hvis dette anerkjendes, vil ogsaa Enhver anerkjende, at vi i dette Thing have fuldstændig Kompetence, baade Ret og Pligt til at paatale Eligt. Derpaa vil denne Sag staa. Det er det, hvorefter denne Sag vil blive afgjort, og det tror jeg er med Rette. Derfor holder jeg altsaa fast paa det, og det skal staa som Resultatet af det, der er fremkommet fra anden Side, at Ingen har taget dette Blad i Forsvar, Ingen har stillet sig som Meningsfælle af dette Blad i denne Sag. Det er Noget, jeg har en dobbelt Grund til at fremhæve, fordi man andre Steder omkring i Pressen har villet fremstille denne Sag som en Sag mellem en Række af Meningsfæller paa den ene Side og en anden Række af Meningsfæller paa den anden Side. Da det kom til Stykket, var der altsaa ingen Meningsfæller paa den ene Side, og det tror jeg, vi have Grund til at være meget vel fornøiede med. Det er altsaa det, som forekommer mig at være Hovedsagen, og forsaavidt skal jeg altsaa anerkjende det Standpunkt, som den ærede Ordfører for Mindretallet har taget. Han var villig til at undersøge alle mulige andre Tilfælde, som slet ikke interessere mig. Det Spørgsmaal, om det ærede Medlem fra Leire har talt efter foregaaende Overveielse, om han havde den Hensigt at fornærme, om det, han sagde, virkelig var injurierende, og al den Slags Ting — det bryder jeg mig ikke det Mindste om. Kun det Andet interesserer mig, og derfor skal jeg ikke følge det ærede Mindretal ind paa disse Spørgsmaal, om disse Ytringer vare Injurier eller ikke. Det interessere mig ikke. I den Henseende holder jeg mig til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds. Det ærede Medlem vilde ikke bestride, at der kunde være al god Grund til i stærke og skarpe Ord . . . (Afbrydelse af Rimestad: Jo), det sagde det ærede Medlem. Jeg refererer jo ikke ordret, hvad det ærede Medlem har sagt, men var det ikke det ærede Medlems Mening, at denne Sag i og for sig kunde give Anledning til Paatale her i Thinget,

og at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds meget vel kunde have brugt stærke Ord? (Rimestad: Jo). Ja, jeg er altsaa i saa Henseende enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds. Det ærede Medlem siger, at der kunde være Grund til at bruge stærke Ord for at tilbagevise den Handlemaade, som her har foreligget til Bedømmelse, men derimod kan det ærede Medlem ikke lide, at der er brugt direkte Injurier. Det er det ærede Medlems Standpunkt, og dertil vil jeg kun sige det, at det, om de Udtryk, der ere brugte, ere injurierende, eller om der hellere burde være brugt andre Udtryk, er ikke Noget, vi her ere satte til at afgjøre; vi lade ethvert enkelt Medlem efter sin Takt og Sprogstands vælge sine Udtryk. Der kan være Anledning til at bruge stærke Udtryk, og her er brugt stærke Udtryk. Om saa Verikonet havde Ord, der vare mere smaafulde eller maaste endnu stærkere kunde udtrykke Tanken, det synes jeg er ganske ligegyldigt. I den Henseende har jeg ligesom den ærede Ordfører for Mindretallet stor Tillid til den Sprogdygtighed, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds er i Besiddelse af, og jeg tror ogsaa, at han i dette Tilfælde har viist sig istand til at kunne finde træffende Udtryk for det, som det har været hans Hensigt at udtrykke, og som ogsaa er dette Things Tanke, og jeg tror, enhver rettænkende Mands Tanke om denne Sag. Heller ikke interesserede det mig i nogen høj Grad at deltage i disse Forhandlinger om, hvad den grundlovgivende Rigsforsamling har ment, og hvad ærede Medlemmer i Thinget have ment ved mange andre forskellige Leiligheder. Jeg tror saa meget mindre, det vil føre til noget virkelig Udbytte, som det jo er erkjendt, at paa den grundlovgivende Rigsforsamling havde man ikke nogen videre Mening om de Spørgsmaal, her foreligge, de vare slet ikke fremme til Forhandling der, og hvad de følgende Tilfælde angaar, er det erkjendt fra alle Sider, at de gaa i en noget forskjellig Retning, men i Reglen har man negtet disse Samtykker, kun med enkelte særlige Undtagelsestilfælde, hvis Afgjørelse jeg personlig sympatiserer med for det ene Tilfældes Bedkommende, nemlig Tilfældet med Kofod, medens jeg, efter den almindelige Opfattelse, jeg fremtatte i mit første Foredrag, overfor den anden Afgjørelse er uenig i det givne Samtykke og vilde have stemt derimod. Men alt dette forekommer mig at have liden Interesse. Hovedsagen er den, at i § 57 har Grundloven givet dette Thing en Jurisdiktion, som dette Thing selv, og det alene, er fuld-